

[Margrete Auken]

mer, da man kunne fremlægge en rapport på 2½ side om, hvor store de hvaler var, man havde fanget, og hvilket køn de var af. Det er meget vigtigt, at vi passer på Danmarks image i det internationale miljøarbejde, og hvis vi ikke kan holde styr på os selv, hvordan kan vi så forvente, at andre skal respektere de vedtagne normer? Jeg er meget spændt på, hvad statsministeren vil svare.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Færøernes landsstyre anmodede i juni 1981 om, at et såkaldt videnskabeligt forskningsprojekt om finhvaler blev forelagt for Den Internationale Hvalfangstkommissions videnskabelige komité, men komiteen fandt, at selv om nogle elementer i dette projekt nok kunne anbefales, kunne den alligevel ikke tiltræde det færøske ønske om, at man måtte fange op til 9 finhvaler. Begrundelsen fra komiteens side var, at biologiske undersøgelser af 9 hvaler om året ikke ville tilføre væsentligt til den eksisterende viden på dette område.

Udtalelsen fra den videnskabelige komité var godt nok ikke bindende for Danmark, idet Den Internationale Hvalfangstkonventionen giver de enkelte lande ret til at fange hvaler, hvis det er i videnskabeligt øjemed, selv om der måtte være fastsat en 0-kvota for det, der kaldes kommerciel fangst.

Den danske regering var bekendt med, at landsstyret lagde vægt på, at projektet blev iværksat, men på baggrund af udtalelsen fra den videnskabelige komité meddelte Grønlandsministeren, at den danske regering ikke kunne tillade den foreslåede fangst. Det var altså den danske regerings holdning. Vi tiltrådte det overordnede ræsonnement fra komiteen.

Men så skete der jo det, som fru Margrete Auken ved, at Færøernes landsstyre alligevel gav tilladelse, og det gjorde man, idet man henviste til, at sagsområdet, som blev kaldt jagt og fredning på territoriet, blev overtaget som særanliggende for Færøerne ved en lagtingsbeslutning, som går helt tilbage til 1948.

Nu forholder det sig således, at hjemmestyret, hvis det vil, kan udnytte sin kompetence til at lovgive om hvalfangst, det er der for så vidt ingen uenighed om, men det har hjemmestyret ikke gjort, og man har undladt det, selv om der i tidens løb er givet flere

henstillinger fra regeringen derom. Derfor må regeringen fastholde, at den danske lov, som er fra 1939 – det er en gammel karl – om hvalfangst også fortsat gælder på Færøerne. Sådan er nok retstilstanden.

Så kan man spørge, som fru Margrete Auken meget berettiget gør: hvad kan vi nu stille op? Og da vil jeg nævne, at regeringen, dvs. den tidligere regering, gentagne gange har anmodet om, at fangsten af finhvaler blev standset, men alligevel har landsstyret også i 1982 givet tilladelse til, at fangsten kan genoptages.

Jeg vil tage spørgsmålet op i drøftelser med de færøske myndigheder for at nå et resultat.

Margrete Auken (SF):

Jeg vil meget gerne takke statsministeren. Der er jo noget bevægende ved, at vi genopfører denne scene her, for uanset regeringen er det næsten den samme, vi får. Og handlede det så bare om forholdet mellem Danmark og Færøerne, kunne det såmænd være fornøjeligt nok, så levede vi vel med det. Men det gør det ikke.

Jeg går ud fra, at statsministeren er bekendt med, at 60 medlemmer af Senatet har skrevet brev til den norske regering i anledning af deres trusler om at nedlægge protest. Der er i allerhøjeste grad bevægelse i USA for at komme med økonomiske sanktioner, som jo i givet fald vil ramme Danmark, for ellers vil der ikke være anstændighed i dette. Det er den ene ting, jeg synes skal bemærkes.

Den anden ting er, at færingerne mig bekendt ikke selv har ønsket at forhandle deres kvoter hjem, for så skulle de jo også til at forhandle fiskekvoter og tilsvarende ting. Det kunne man jo passende foreslå dem.

Det tredje, der kommer i denne sag, er, at vi i øjeblikket tiltræder en række internationale konventioner. Betingelsen for, at vi kan komme til at optræde ordentligt dér, er, at vi har fejtet for egen dør. Det er meget pinligt, at Norge vistnok er ved at vedtage at protestere mod beslutningen, for så kan man jo sige i den øvrige del af verden, at første gang man overhovedet træder på en lilletå i de forkælede nordiske lande, afviser de at have med det at gøre. Det ville stille os vanskeligt, og jeg mener, at Norden som sådan bør være meget øm om at have en fælles optræden i